

սար արժէք ընծայելով, երկուքէն ալ առած եւ Հիւսած են ճիասին, ստոյգը կեղծին Հետ, վաւերականը՝ երեւակայականին Հետ, ժամանակակից «առնթերակայ» պատճառները մէկուկէս երկու դար յետոյ գրողինին Հետ, թէպէտ սա կը ճշնի ինքզինքն ալ ժամանակակից կամ ժամանակով ճօտաւոր ցուցնել «որպէս լուաք ի Հաւատարիմ արանց» Հաւաստումով:

Համեմատական քննութիւնը, լուսապայծառ երեւան բերելով Կորիւնի ՄԻԱԿ վստահելի ժամա-

նակակից աղբիւր ըլլալը, անշուշտ մերժել պիտի տայ այն ամէնը որ իրեն ընդդիմաբան են կամ անմիտքան, եւ կասկածելի նկատել տայ իբր նոր, յուշուածական տեղեկութիւն ներկայացուածը որ իշխեալ: Մէկ խօսքով, Կորիւն պիտի ստանայ լրիւ այն անգուցական գիրքն ու արժէքը որ յիրաւի իրեն կը պատկանի:

ԳԱՌՆԻԿ ՖՆՏԲԼԵՆ

Մանչեսթր

ՏԱՂԵՐ ԿԱՊՐԻԷԼԷ Տ'ԱՆՆՈՒՆՑԻՕԷՆ

ՈՒՆՏԸ

Բլրէն վար կ'իջնէինք. Ապրիլի իրիկունը կը պարուրէր անտառները, խոնաւ արծաթածուրի անտառները:

Ստուերին մէջ արդէն կ'երգէին սոխակները, եւ մեզ անծանօթ ծաղիկներ իրենց բոյրը կը տածէին, թէեւ աներեւոյթ:

Ան լուռ էր ինչպէս եւ ես լուռ էի: Կարծ միջոց մը կար մեր միջեւ, մեր տկար մարմիններուն միջեւ: Բայց ոչ այդ բլուրը, ոչ այդ լիճը, ոչ հեռաւոր ծովը, ոչ բոցակէզ իրիկունը չունէին այնքան խորունկ վիճեր, որքան այն լոին վիճը որ կար մեր երկուքին միջեւ: Ո՛վ այդ երկար վայրէջքը բլրէն, մինչ ստուերին մէջ արդէն կ'երգէին սոխակները:

Սպիտակ երկինքը կը ժպտէր: Այդ տիրապետող սպիտակութեան մէջ զանգակի ղողանջիւն մը լսուեցաւ եւ մենք կանգ առինք: Ան՝ (իւր այդ շարժումը կը ճնշէ տակաւին իմ յիշողութեանս վրայ) խոնջէնքով՝ նակտէն կուրծքը խաչակնքեց եւ ներքին աղօթքի բառեր բարձրացան մինչեւ տմոյն շրթները:

Ի՞նչ կը խնդրէր իր աղօթքով, ես եւս այդ լոյսին մէջ յանկարծ բռնն եռանդ մը զգացի եւ իմ խնդրանքս բարձրացաւ դէպ ի երկինք:

«Ո՛վ Աստուածամայր, ո՛վ մայր գթութեան, այնպէս մը ըրէ՛ որ այլ եւս չսիրէ զիս: Այլ եւս չսիրէ զիս եւ կամ մեռնի: Վանէ՛ իր հոգիէն այդ չարաբաստիկ սէրը եւ իմ հոգիէս ալ այս տանջանքը, ո՛վ մայր գթութեան»:

ԻՐԻԿՈՒՆԸ

Կ'արտասուես, դուն որ խոշոր աղուոր աչքերուդ մէջ ունիս հոգիս եւ որուն էութեան մօտ թաքուն՝ սիրտս կը բարախէ, ո՛վ դուն, քոյրը Տառապանքի, երեկոյեան քոյրը, իմ Միակս:

Տրտմութեան ժամերուս մէջ զիս սփոփելու համար քեզ ստեղծեցի ամենէն մաքուր հիւթով, ո՛վ տեսիլք անեղծանելի, բայց չկրօցայ սփոփել իմ ճշմարիտ տրտմութիւնս...:

ԵՐԱԶ ՄԸ

Քայլերուս ծայրը չեմ լսեր լոին ծառուղիին մէջ ուր երազը զիս կ'առաջնորդէ: Լոյսի ու լռութեան ժամն է: Երկինքը մարգարտէ քօղ մըն է, ամէն կողմ միեւնոյնը:

Իրենց թխաթոյր կատարներով նոճիները կը հասնին այդ երկնքին, անշարժ, անմոռնչ, այլ տխուր են անոնք, աւելի տխուր քան գերեզմանոցի նոճիները:

Շրջակայ երկիրը անծանօթ է, գրեթէ անծեւ, բնակուած հնամենի խորհրդով մը ուր իմ մտածումս կը կորսուի, քանի կը յառաջանամ լոին ծառուղիէն:

Քայլերուս ծայրը չեմ լսեր: Իբրեւ թէ ստուեր մը ըլլայի, ստուերի մը նման է իմ ցաւս, կեանքս համակ նման է ստուերի մը, տարտամ, անորոշ, անստորոգ, անանուն...:

ԿԱՊՐԻԷԼԷ Տ'ԱՆՆՈՒՆՑԻՕ

Թարգմ. ԱՆԱՑԻՍ